

report, som meget klart sagde, at det ikke var den rigtige vej at gå. Så det er helt rigtigt husket.

Det er også på baggrund af, at den sammensætning, som hr. Henrik Dam Kristensen godt ved, var meget skæv. Det var faktisk kun Danmark og England og Tjekkiet og måske nogle tvivlsomme undtagelser, men de tre lande, der havde en ligelig repræsentation med en tilhænger og en modstander eller skeptiker, som det var. Derfor var det en meget skæv fordeling, tingene havde, og det vil sige, at nogle landes lille flertal, der er skeptiske over for mere union, ikke var repræsenteret særlig kraftigt.

Med hensyn til Kommissionen ligger det meget klart, at vi mener, at landene skal have en kommissær hver, og vi har ikke noget imod, at den kommissær er valgt på en måde, hvor der ikke er tale om en udpegning, som det sker i dag. Vi synes, det vil være udmærket, at hvert land reelt også har en repræsentant, der kan være på vagt over for, hvad der foregår i Kommissionen. Når man nu har valgt systemet på den måde, at det ikke er et demokratisk valgt organ, så var det mindste i hvert fald, at hvert land var repræsenteret på en måde, hvor man kunne sige, at der var tale om reel repræsentation.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Det forbavser mig ikke, at hr. Peter Skaarup ikke svarede på spørgsmålet med mere magt tilbage til Folketinget, for det har man aldrig kunnet få svar på. Det er jo noget af det, man så ofte slynger ud, men nu får hr. Peter Skaarup muligheden i anden omfang.

Så vil jeg sige omkring konventets udpegning: Er det ikke korrekt, at det var så demokratisk, som sådan noget kan blive, for det var nemlig alle 28 parlamenter, folketing, som hver havde udpeget to? Så man kan sige, at de sådan set repræsenterede demokratiet i de enkelte lande. Jeg kan så være ked af på hr. Peter Skaarups vegne, at han ikke har så mange lidelsesfæller rundt omkring. Men det er jo det, der er afspejlet her.

Så tilbage til den meget overraskende melding fra Dansk Folkeparti, at man nu vil have en Kommission, som er valgt på en eller anden måde. Det må da være en føderal udvikling. Der synes jeg, at hr. Peter Skaarup skylder Folketinget, og han skylder den videre debat frem til europaparlamentsvalget, at sige, hvad man mener med det. Hvad er det for en føderal udvikling, Dansk Folkeparti nu pludselig står for?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Lige med hensyn til det sidste så står vi bestemt ikke for nogen føderal udvikling. Det tror jeg de fleste vil være enig med mig i; det gør vi ikke. Det kan jeg konstatere at Socialdemokraterne gør og regeringen gør. Men vi gør det bestemt ikke i Dansk Folkeparti.

Med hensyn til valget af konventets medlemmer ved alle jo, at det i de fleste lande foregik ved sådan en slags d'Hondtsk metode, hvor det største parti i parlamentet fik et medlem og det næststørste parti fik et medlem.

Men der ved hr. Henrik Dam Kristensen jo udmærket godt, at det er sådan i Danmark, og det er også sådan i mange andre lande, at de store partier traditionelt støtter en udvikling i retning af mere union, hvorimod der i alle lande stort set er et stort mindretal eller et lille flertal, der faktisk er meget skeptisk over for det, der foregår. Men de var så bare ikke repræsenteret særlig godt. De var repræsenteret af meget få mennesker. Der kunne man godt have ønsket sig en anden metode, man udpegede det her organ på.

Dertil kommer så, at formandskabet udelukkende bestod af tilhængere. Der var hr. Henrik Dam Kristensen og andre ikke villige til at sikre, at man trods alt i det her store formandskab ikke bare havde en enkelt repræsentant eller to repræsentanter, der var skeptiske. Det var jo et problem, fordi det stort set var det eneste organ i konventet, der kunne fremsætte forslag.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Peter Skaarup og Dansk Folkeparti, hvorfor man negligerer, at forfatningstraktaten faktisk giver mulighed for, at nationale parlamenter får styrket deres mulighed for at gå ind og vurdere nærhedsprincipperne allerede fra dag et, og at en tredjedel af landenes parlamenter har en mulighed for at gå ind og blokere. Det må da være et absolut fremskridt.

Det må da også være et absolut fremskridt, at landenes parlamenter koordinerer indsatsen i en tidlig fase.

Og er hr. Peter Skaarup ikke enig i, at vi faktisk allerede nu, som vi planlægger i diskussionerne internt i Folketinget, er i stand til at kunne gennemføre det her, allerede inden en traktat fungerer?